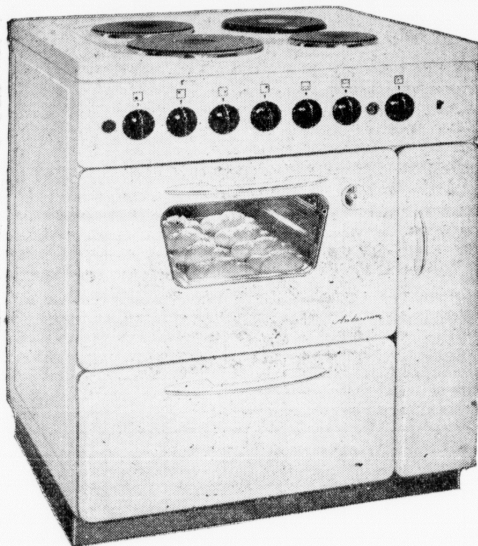

Størsta úrval í El-komfýrum

3 ella 4 plátur

RADIO-EL tlf. 1396

Galv. takplátur

6, 7, 8, 9 og 10 fót, nr. 24 og 26.
Galv. spesialjárn, 8, 9 og 10 fót.
Galv. slættar plátur, 2x1 m, nr. 20, 22, 24 og 26.
Galv. rör, 3/8, 1/2, 3/4, 1, 1 1/4, 1 1/2, 2, 2 1/2 og 3 tumma.
Svört rör, 1/2, 3/4, 1 og 1 1/4 tumma.
Einsk hvít baðikór.

H. S. Thomas,
postbox 164, tlf. 1805.

Froðbiar sóknar javnadurfelag

heldur aðalfund tann 7. maí í Fylking kl. 7 á kvöldi.

Til umrøðu:

1. Framløga av grannskoðaðum roknskapi.
2. Val av stjórn.
3. Ymist

STJÓRNIN

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.
Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sleg av
føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Skrivstovupláss

Á gjaldstovu-deildini í Klakksvík er eitt pláss leyst
fyri einum ungum skrivstovufólki (møguliga lærling-
ur).

Góður skúla-kunneiki krevst.

Umsóknir við próvskjølum og møguligum viðmælum
verða at senda innan 15. maí til

FOROYA GJALDSTOVA
Tórshavn

GALVANISERAÐ RØR:

1/2 3/4 1" 1 1/4 1 1/2 og 2"

Eisini ógalvaniserað, og øll sleg av rørdilum.

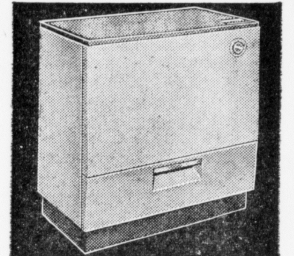
Eina's fyrsta flokts rør og rørdellir.

Fáast altíð hjá

P. MARIA POULSEN

Telefon 2100 og 2001.

HESS-O-DAN den varme- rigtige oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)
Hann steðgði á eina lotu.
»Veist tú hvi eg eri til arbeið-
is her?« spurdi hann so.

»Tú starvast saman við hin-
um,« segði hon.

»Veist tú einki annað um
hvi eg eri her?« Hon vendi
andlitinum upp ímóti honum
— tað yndisliga liljuandlit, so
eiggiligt og næstan búgvíð (á
hasin mosniti orvitisknokkurin,
hvussu spilti hann sær ikki tíð-
ina burtur) — og risti við hovd
inum. So segði hann koksandi:
»Eg eri boðin higar av um-
boðsmanninum. Hann segði við
meg, vinur min, slepp tær nið-
an á fjöllini at hvíla teg, eg
skal gjalda. Heilsa teimum á
sjúkrahúsinum frá mær. —
Hvussu eitur tú?«

»Camille.«

»Fransk?«

»Ja, næstan. Hálvfransk. Hin
parturin, ja hann er hígani.«

»Tú er av tveimum vøkrum
pørtum. Teir høva væl saman.«
Eg sat og lýddi á, kanska var
hetta nettupp rett, sum hann
bar seg at — Hann mundi ha-
va roynt tað fyrr — gasellin

rýmur tá ið tú hvøkkur hana.
Eg sá at hin hond hansara
flutti seg so líðandi hann spæl-
di fyrst við fingrar hennara, nú
fórkaði hann seg til skøvningin
síðan albogan, og nú smeyg
armur hansara tvørturum hana,
so ljóðliga sum firvaldur setur
seg í blómubíkar. Um lítið bil
var hann helst komin niðan at
bróstunum — og so fekst at
siggjast, hvat meira sum fór at
henda. »Legg teg afturá« segði
hann. »So skal eg siga tær
meira frá mánanum.«

»Hvussu eitur tú?«

»Harry.«

»Tað er ikki franskt navn?«
»Nei men eg havi heldur ikki
fingið tað í Frankríki. Legg
teg betri inn at mær, so, liggur
tú nú væl?«

»Ja, men heldur tú at tú eig-
ur at halda hond tina har?«

»Har er so gott og dæmlikt
stað at hava hondina. Ger tær
nú dalt, her er so frálíkt. (Eg
tók at sveitta — lokur tóku at
fórkast frá.) Eg kundi sagt tær
almikið um mánan.« helt hann
fram, »men satt at siga so haldi
eg at tíðin fer at ganga undan

hjá okkum, tí stundin er stutt
vit eiga saman. Seinni havi eg
betri tíð, men ikki nettupp sum
tú man duga at hugsa tær. Van-
liga er tað tað besta at liggja
og siga fógur orð,« teskaði
hann, »nýta ein hálvan tíma til
hetta, mussast av og á...« og
hetta gjørdi beistið »og so fin-
gu vit sama úrslit. Tú er eiggil-
ig. Hvat dámdi tær? Var tað
sum tú hevði hugsað tær?«

(Óivað. Hon svaraði ikki aft-
ur. Eg hoyrði ið hvussu er ikki
nakað mótmæli, bert ræðuliga
eggjandi ljóð av sötum kossi.)
»Tað var gott. Hervirvi er
grasid næstan heilt slætt. Legg
hond tina her, — so.« Og hann
mynti hana einaferð aftur.

Nú hoyrdist ljóð av fólki, ið
tívaði illa sum av strangari
gongu. Tað brakaði í kjarrinum
og faðir Doonan kom brestandi
inn ímillum trøini. Hann tók í
Frobisher, lyfti hann uppfrá og
segði sinnisrørdur: »Nei, nei.«
»Altíð skulu tygum leggja
tygum uppi hjá øðrum,« rópti
Frobisher — hetta hevði óiva
skakað hann ógilt, ein og
hvør, sum verður avroktur tá
ið so stendur til, verður frá sær
sjálvum. Faðir Doonan hvesti
og sipaði til Frobisher og rakti
hann á hokuna — ræðuligt slag

Maðurin reykt aftur av sum fall
andi eik. Tann góði iri kundi
væl vera prestur — men ikki
vardi tað hann at hann var so
evnaligur. Hann bukkaði seg
niður yvir Camille, og eg sá
varrar hansara roynd at skapa
spurningin, hvussu langt áleiðis
Harry Frobisher var komin við
henni.

Hann nóttaði allar sum hann
var. Líta lotu seinni og hann
kundi havt áneyðir at reitast
tíð orskap, hugsaði eg. »Camil-
le,« teskaði hann ferð eftir ferð
og skalv á málinum. So vendi
hann sær á nettupp tá ið Harry
Frobisher skuldi leggja aftur á
hann. Örvreiði prests var nú so
at siga burtur og hann vardi
seg bara við sterka arminum
og skumpaði Frobisher burtur
frá sær.

»Hvat hava tygum gjørt
henni?« rópti hann.

»Spyr hana,« yldi Frobisher
afturimóti og reggjandi nevarnar
í øði, men hann var nógv minni
maður enn presturin og slapp
ongantíð innum strekta kraftar
arm prests.

»Ella tygum at prenta tað
við myndum? Hon fekk súpan,
steik og lystimet, alt sum tað
var — spyr hana bara...« Eg
veit ikki hvi hann leyg, av øði

og trega, ætlandi. Hann var
bert komin í hálvakort, tað sá
eg sjálvur... Eg hevði verið
komin dupult so langt ta hálvu
tíðina við tvorasta ungfljóí í
Bois de Boulogne. Presturin
teskaði hugbrotin fram fyri seg
og tá ið Frobisher leyp á aftur,
slóg hann hann aftur so hann
lá. Hesa ferð sendi hann Fro-
bisher langt inn í kjarrið og
har lá hann. Eg ivaðist um at
kjálkabeinið var brotið.

»Hvat eru tygum fyri eitt
djór?« spurdi faðir Doonan
spakuliga. »Vita tygum ikki av
at hon er blind?«

Frobisher lá og stardi býtt-
liga at honum. Tað vardi eitt
sindur áðrenn hann segði nak-
að. So læt í honum: »Tað visti
eg yvirhøvdur einki um.«

»Hon hevur verið blind frá
barnsbeini. Eg segði tygum at
hon visti einki um tilíkt, hon
er óvístandi í øllum.«

»Ája, ája,« segði Frobisher,
hásur av harmi, men tað er so
eigasort at eg havi nomið hana.
Spyr hana um tygum vilja. Eg
svorji at eg havi einki gjørt
henni.«

(Framhald)